

Haavoittumisen lahja

Sana hallussa, sp 30.12.2007

Francis Frangipane: The Gift of Woundedness

Maailma ja kaikki siihen sisältyvä luotiin vain yhtä tarkoitusta varten: osoittamaan havainnollisesti Jumalan Pojan suurenmoisuutta. Jeesuksessa on Jumalan ominaisuudet ilmaistu ihmeellisesti ja täydellisesti. Hän on hänen "olemuksensa kuva" (Hepr.1:3). Mutta kun nostamme katseemme Kristukseen, näemme myös ihmiselle annetun esimerkin. Kun pyrimme olemaan hänen kaltaisiaan, ymmärrämme että meidän tarpeemme ovat olemassa hänen riittävyytensä ilmaisemiseksi. Ymmärrämme myös, että kun sovituksen voittoisa todellisuus alkaa päästä meissä esiin, armo alkaa saada voittoja meitä ympäröivässä maailmassa.

Mistä tunnistamme herätyksen, kun se alkaa? Katsopas, tässä on se herääminen, jota etsimme: miehet ja naiset, nuoret ja vanhukset, kaikki ovat yhdenmukaisia Kristuksen kanssa. Milloin sellainen herätys voi alkaa? Sinä hetkenä, kun me sanomme "kyllä, ottakaamme esimerkkiä hänestä" ja tartunta leviää muillekin, kun Kristus tulee esiin meissä.

Mutta se, että otamme vastaan Kristuksen armon, on vasta ensi askel hengellisessä kasvussa. Meitä kutsutaan syvemmälle muodonmuutoksen prosessiin. Aivan samoin kuin Jeesus oppi kuuliaisuuden sen kautta, mitä joutui kärsimään (Hepr.5:8), niin tapahtuu meidänkin kohdallamme. Ja juuri tässä se tapahtuu, olimmepa esirukoilijoita tai palvelemme Jumalaa muulla tavalla, kun hän antaa meille haavoittumisen lahjan.

"Lahjanko?", sinä kysyt. Niin, se että on haavoittunut armon palveluksessa ja sydämensä kovettamisen sijasta antaa haavoittumisen johtaa täysi-ikäiseen rakkauteen, merkitsee Jumalan pelastavan voiman vapautumista. Haavoittuneen esirukoilijan kestävyys rukouksessa liikuttaa suuresti Jumalan sydäntä.

Emme voi tulla Kristuksen kaltaisiksi ilman haavoittumista. Ymmärrät varmaan, että vielä senkin jälkeen, kun olemme tulleet Kristuksen luo, meissä pysyvät voimassa ne ennalta määrätyt rajat, miten pitkälle rakkaudessa pääsemme ja kuinka paljon pystymme kärsimään sovituksen virassa. Haavoittumisemme tuo esiin nuo rajat ja ilmaisee sen, kuinka paljon Kristuksen kaltaisuutta meistä puuttuu.

Tie kapenee sitä mukaa kuin muodonmuutoksemme edistyy. Monet uskovat jäävätkin puutteellisiksi Kristukseen verrattuna, sillä he kokevat tullessaan toisten ihmisten haavoittamiksi ja loukkaamiksi. He lähtevät pois seurakunnasta masentuneina, varmana että eivät enää koskaan haluaisi palvella tai olla johtajina tai antamassa rahaa, sillä heidän uhratessaan näitä palveluksiaan kovasydämiset ihmiset osoittivat heille halveksuntaansa. Kun joku on joutunut armon palveluksessa tällä tavoin maahan lyödyksi tai hylätyksi, se voi johtaa vakavaan loukkaantumiseen, varsinkin jos olemme odottaneet ja pitäneet kohtuullisena jonkinlaista palkkiota hyvien tekojemme vuoksi.

Mutta jos seuraamme Kristusta, haavoittuminen on väistämätöntä. Jeesustakin halveksittiin (Jes.52:14) ja lyötiin haavoille (Sak.13:6) ja jos me olemme vilpittömiä, kun pyrimme hänen jälkiensä seuraamiseen, mekin saamme kärsiä yhtä lailla. Kuinka rakkaus muuten voisi tulla täydelliseksi?

Olkaamme varuillamme. Me joko tulemme Kristuksen kaltaisiksi ja annamme anteeksi tai joudumme hengelliseen aikasiirtymään, missä me jatkuvasti viivymme omien haavojemme muistelemisen kehässä. Niin kuin kuluttava tauti meidän kipeät muistomme tuhoavat elämämme jokaisen puolen. Ilman Jumalaa ei löydykään mitään, mikä elämämme haavojen keskellä meidät parantaisi. Jumala on määrännyt niin, että vain Kristuksen luonto voi meissä selvitä kaiken läpi ehjänä.

Esirukoilijat elävät muutoksen eturintamassa. Meidän on määrä olla ihmisen syvien tarpeiden ja toisaalta Jumalan vastausten välimaastossa. Koska olemme sovituksen viran haltijoita, Saatana pyrkii aina etsimään keinoja loukata, masentaa, vaientaa tai millä tavalla tahansa varastaa meidän rukoustemme voiman. Se haavoittuminen, jolle joudumme alttiiksi, täytyy nähdä siinä valossa, että Jumala on luvannut kääntää pahan hyväksi ja saada kaiken vaikuttamaan meidän parhaaksemme (Room.8:28). Koska hengellinen vastahyökkäys on vääjäämätön asia, meidän tulee oivaltaa, kuinka Jumala käyttää meidän haavojamme suuremman voiman välikappaleena. Juuri näinhän Kristuskin toi sovituksen maailmaan.

Jeesus tiesi, että rakkauden ja anteeksiantamisen mielenlaadun säilyttäminen keskellä kärsimystä, oli avain sovituksen voiman vapauttamiseen. Jesajan kirja kertoo: *Tuntemuksensa kautta hän, minun vanhurskas palvelijani, vanhurskauttaa monet, säilyttäen päällensä heidän pahat tekonsa (Jes.53: 11 KR33).*

Jeesuksella oli siis hallussaan ilmestystietoa Jumalan salaisuudesta. Hän tiesi, että maailmaa muuttavien voimien vapauttamiseen tarvittiin risti. Siinä, että sellainen kauhea loukkaus tapahtui ristillä, teki siitä kuitenkin pelastuksen paikan maailmalle. Älkäämme unohtako, että Jeesus kutsui meitäkin ristin kantamiseen (Matt.16:24). Haavoittuminen merkitsee alttaria, jolla meidän uhrimme valmistetaan Jumalalle.

Kuuntele vielä Jesajan profeetallista kuvausta Jeesuksen elämästä. Aluksi hänen sanansa vaikuttavat käsittämättömiltä, mutta kun luemme eteenpäin, tajuaamme mitä syvällisimmän totuuden haavoittumisen voimasta. Hän kirjoittaa:

Herra näki hyväksi, että hänet ruhjottiin, että hänet lävistettiin. Mutta kun hän antoi itsensä sovitusuhriksi, hän saa nähdä sukunsa jatkuvan, hän elää kauan, ja Herran tahto täyttyy hänen kauttaan. Jes.53:10.

Kuinka Jeesus sai Herran tahdon täyttymään kauttansa? Kun hänet ruhjottiin, kun häntä haavoitettiin, kun hänet saatettiin perikatoon, hän antoi itsensä - ei koston hengen valtaan vaan - sovitusuhriksi.

Ruhjominen ei ole perikato, se on mahdollisuus. Ymmärräthän, että meidän määrätietoinen rakkautemme ei aina tee vaikutusta syntisen ihmisen sydämeen - voi tehdä tai ei - mutta se tekee aina vaikutuksen Jumalan sydämeen. Ihmisten taholta voimme tulla peräti murjotuiksi, mutta meidän täytyy sallia tämän murjomisen nousta

kuin uhrituoksuna Jumalan eteen. Vielä suurempi hyöty on siitä, millainen vaikutus meidän armeliaisuudellamme on Isään. Jos todella haluamme olla Jumalan käytössä, silloin täytyy sovituksen olla sen, mikä täytyy meidän kauttamme - ei vihan.

Niinpä kun Kristus joutuu konfliktiin, hän kohtaa sen Jumalan Karitsana, vaikka onkin Juudan Leijona. Vaikka hän vaikuttaa ulkonaisesti kovalta, hänen rakastava sydämensä on koko ajan tietoinen, että hän on "sovitushuri". Niinpä Jeesus ei ainoastaan pyydä Isältä anteeksiantoa niille, jotka ovat häntä lyöneet, vaan lukee itsensä rikollisten joukkoon ja rukoilee heidänkin puolestaan (Jes.53:12). Hän tekee näin, koska tietää, että Isä "ei tahdo, että jumalaton kuolee" (Hes.33:11) ja Jumalan tahtoahan Jeesus tuli etsimään.

Eikö tässä olekin Kristuksen ristin ihme ja mysteeri, niin - myös voima? Ahdingossaan ja murheessaan, haavoilla sydäntä ja sielua myöten, hän yhä antaa itsensä uhriksi teloittajiensa syntien puolesta. Ilman, että olisi saavuttanut tällä mitään näkyvää todistusta mistään menestyksestä, ihmisten silmissä syntiseksi ja epäonnistuneeksi tuomittuna, hän pysyi urheasti uskollisena armolle. Tämän kauhean ruhjomisen syövereissä hän antoi rakkautensa nousta kirkkaimpaan täydellisyyteen. Hän lausui kuolemattomat sanat: *Isä, anna heille anteeksi. He eivät tiedä, mitä tekevät (Luuk.23:34).*

Kristus olisi voinut paeta. Hän sanoi Pietarille, kun roomalaiset tulivat pidättämään häntä: *Luuletko, etten voisi pyytää apua Isältääni? Hän lähettäisi tänne heti kaksitoista legioonaa enkeleitä ja enemmänkin (Matt.26:53).* Silmänräpäyksessä taivaat olisivat olleet tulvillaan sotivia enkeleitä. Niin, olisi Jeesuksella toki ollut mahdollisuus paeta, mutta silloinhan ihmiskunta olisi joutunut kadotukseen. Kristus päätti mennä vaikka helvettiin saakka meidän edestämme mieluummin kuin olisi palannut taivaaseen ilman meitä. Maailman tuomitsemisen sijasta hän antoi itsensä sovitushuriksi (Jes.53:10).

Hän rukoili armon rukouksen: *Isä, anna heille anteeksi! (Luuk.23:34).*

Jeesus sanoi: *joka uskoo minuun, on tekevä sellaisia tekoja kuin minä teen (Joh.14:12).* Me ajattelemme heti, että hän tarkoitti, että tekisimme yhtä suuria ihmeitä, mutta Jeesus ei missään rajoittanut "tekoja" koskemaan ainoastaan ihmeitä. "Sellaisia tekoja, kuin minä teen" - sovitukselle omistettu elämä, armon pyytäminen, itsensä samaistaminen syntisiin, itsensä antaminen sovitushuriksi - samanlaisia tekoja kuin hän teki, mekin tulemme tekemään.

Niinpä koska hän elää meissä, me ymmärrämme, ettei Jesajan lukua 53 voi soveltaa yksistään Jeesukseen, vaan se heijastaa yhtä hyvin meissä asuvaa Kristusta. Eikö ollutkin osa annettua lupausta se, että hän näkisi sukunsa jatkuvan? (Jes.53:10). Rakkaat ystävät, me olemme Kristuksen perillisiä.

Luepa nämä Paavalin sydämen ajatukset:

Nyt iloitsen saadessani kärsiä teidän hyväksenne. Sen, mitä Kristuksen ahdistuksista vielä puuttuu, minä täytän omassa ruumiissani hänen ruumiinsa hyväksi, joka on seurakunta. Kol.1:24.

Mitä apostoli tässä tarkoittaa? Eikö Kristus maksanut ihmiskunnan syntien sovituksen kerta kaikkiaan? Tarkoittaako Paavali, että me otamme nyt hänen paikkansa? Hän tarkoittaa, että Jeesus on tullut ottamaan meidän paikkamme. Jumalan Poika ilmentää kaikkia hänen pelastustekojansa ja antamansa uhrin eri puolia meidän kauttamme. Tässä käy toteen: *Sellinen kuin Jeesus on, sellaisia olemme mekin tässä maailmassa (1.Joh.4:17).*

Paavali ei samaistunut Kristukseen vain omassa henkilökohtaisessa kääntymyksessään, vaan häntä kulutti Kristuksen elämän päämäärän sisäinen palo. Hän kirjoitti: *Minä tahdon tuntea Kristuksen ja hänen ylösnousemisensa voiman ja tulla hänen kaltaiseksi osallistumalla hänen kärsimyksiinsä ja kuolemaansa (Fil.3.10).*

Mikä ihmeellinen todellisuus avautuu tässä: "osallistumalla hänen kärsimyksiinsä". Kun me tällä tavoin päätämme antaa itsemme ja olemassaolomme Kristuksen ikeeseen, me löydämme todellisen ystävyuden Jeesuksen kanssa. Tämä on todellista Kristuksen läheisyyttä. Kristuksen kärsimykset eivät ole jotain samanlaista kuin ihmiskunnalle tyypilliset murheet - ne ovat rakkauden koettelemuksia. Ne vievät meidät lähemmäksi Jeesusta. Häneen liittyneinä me tuotamme iloa Jumalalle.

Rukoilkaamme: *Isä, minä ymmärrän, että sinulla ei ole ollut mitään muuta tarkoitusta elämälleni kuin minun kauttani ilmentää sinun Poikasi luonnetta. Haluan ottaa vastaan haavoittumisen lahjan. Haluan Kristukselle antautuen antaa itseni sovitusuhriksi niiden puolesta, joita olet sallinut käyttää minun runtelemiseeni. Saakoon minun palvontani tuoksu muistuttaa sinua Jeesuksesta ja tulkoon sinun anteeksiantosi ja suokoon sinun vihmontasi puhdistaa minua ympäröivän maailman.*

Francis Frangipane

Copyright 2007 Arrow Publications.

Julkaistu luvalla. Francis Frangipane toimii pastorina Yhdysvalloissa, Cedar Rapidsissa, Iowassa. Hänen nettisivujensa osoite on www.frangipane.org